

БЯЛА КАТО МЛЯКО, РУМЕНА КАТО КРЪВ

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Веднъж един принц бил седнал на масата и закусвал. Като режел сиренето, той си порязал пръста. Видял как червените капки кръв се стичат по сиренето и казал на майка си:

— Майко, бих искал моята жена да бъде бяла като млякото, от което е направено сиренето, и румена като кръв!

— Сине мой, това, което е бяло, не може да бъде червено, а това, което е червено, не може да е бяло. Но потърси и може би ще намериш такава...

Принцът тръгнал да търси. Вървял, вървял и срещнал една жена. Тя го попитала:

— Къде отиваш, младежо?

— Ти си жена и затова няма да ти кажа!

Вървял, вървял и срещнал един старец. Той го попитал:

— Къде си тръгнал, младежо?

— На тебе мога да ти кажа, защото ти си мъдър и знаеш повече от мен. Търся си жена, която е бяла като мляко и румена като кръв.

— Синко, което е бяло, не може да е червено, а което е червено, не може да е бяло — казал му старецът. — Но вземи тези три нара. Разтвори ги, но когато си близо до ручея, и виж какво ще стане.

Стигнал принцът до ручея и разтворил единия нар. От него излязла една прекрасна девойка — бяла като мляко и румена като кръв.

*„О, златоусти човече,
дай ми вода,
че умирам вече.“*

Младежът загребал вода с шепи и ѝ я поднесъл, но в това време красивата девойка умряла.

Той разтворил втория нар и от него излязла още една прекрасна девойка, и казала на принца:

*„О, златоусти човече,
дай ми вода,
че умирам вече.“*

Принцът се хвърлил към ручея, но когато донесъл водата, девойката вече била мъртва.

Тогава той разтворил и третия нар. Появила се девойка по-красива и от първите две, но нямала дрехи на себе си.

Този път Принцът не чакал тя да му поиска вода, плиснал с вода лицето ѝ и тя останала жива. Принцът я завил с плаща си и казал:

— Покачи се на това дърво, а аз ще отида да ти донеса дрехи и ще докарам каляска, за да те отведа в двореца.

Принцът заминал, а девойката останала на дървото до ручея.

Всеки ден на този ручей идвала за вода една грозната сарацинка. Като се навела да напълни с вода стомната си, тя видяла във водата отражението на красивата девойка.

*„Ах, как красива съм, пък за беда
защо все мен ме пращат за вода?“*

Без много да му мисли, тя хвърлила и разбила на парчета стомната. Върнала се вкъщи без вода.

— Ах, ти грозна, грозна сарацинке! Как посмя да се върнеш у дома без стомна и без вода! — нахвърлила се върху нея господарката ѝ.

Дала ѝ друга стомна и я пратила пак за вода. В ручея тя отново видяла красивото отражение и си казала:

*„Ах, как красива съм, пък за беда
защо все мен ме пращат за вода?“*

И счупила стомната в камъните. Господарката ѝ отново я наругала и я пратила за вода. И този път тя счупила стомната. Девойката от дървото, която досега само наблюдавала сарацинката, не могла да сдържи смеха си.

Грозната сарацинка вдигнала очи и видяла красивата девойка.

— Значи заради вас счупих три стомни! Наистина сте много красива! Слезте на земята, за да ви вчеша косите.

Девојката не искала да слезе, но грозната сараџинка продължавала да настоява:

— Слезте да ви вчеша и ще станете още по-красива!

Девојката слезла. Сараџинката ѝ разпуснала косите и видяла, че в тях имало една карфица. Взела я и с нея пробела ухото на девојката. На земята паднала една капка крѳв, а девојката умряла. Капката крѳв се превърнала на гълъбица, която размахала крила и отлетяла.

Грозната сараџинка се покачила на дървото. Скоро се върнал принцът с карета и когато я видял, казал:

— Ти беше бяла като мляко и румена като крѳв. Защо си станала толкова черна и грозна?

Грозната сараџинка отговорила:

*„Аз на слънце стоях
и затуй почернях.“*

Принцът казал:

— Но и гласът ти е променен!

Сараџинката отговорила:

*„Севернякът се изви
и гласа ми промени“*

Принцът казал:

— Но ти беше много красива, а сега си толкова грозна!

Сараџинката отвърнала:

*„Силен бриз подир това
красотата ми отвя“*

Накрая той я качил в каретата и я отвел в двореца.

След като грозната сараџинка станала жена на принца и заживяла в двореца, всяка сутрин на отворения прозорец на кухнята

кацала гълъбицата и питала готвача:

*„Готвачо, готвачо на чужда храна,
какво прави кралят със своята грозна жена?“*

— Яде, пие и спи — отговорил готвачът.

*„Направи ми попарка и аз от сърце
ще ти дам едно златно перце.“*

Гълъбицата изяждала попарката и оставяла на готвача златни перца.

Готвачът решил, че трябва да разкаже всичко това на принца. Принцът го изслушал и му казал:

— Утре, когато гълъбицата долети, хвани я и ми я донеси. Искам да я държа при мен.

Грозната сарацинка, скрита, чула всичко и решила, че тази гълъбица няма да ѝ донесе добро.

На другия ден гълъбицата отново дошла и кацнала на отворения прозорец на кухнята. Грозната сарацинка била по-бърза от готвача, хванала я и я проболола с един шиш.

Гълъбицата умряла, но от нея паднала една капка кръв в градината и на това място бързо израснало нарово дърво.

Това дърво притежавало чудотворно действие: ако умиращ човек изяде негов плод, веднага оздравявал. Затова пред двореца винаги имало голяма опашка от хора, които се молели на грозната сарацинка да им даде плодове от чудното дърво.

Когато на дървото останал само един нар, най-големия от всички, грозната сарацинка решила:

— Този нар ще го оставя за мен.

Дошла една старица и започнала да се моли на сарацинката:

— Дайте ми този нар, моят старец умира!

— Този нар е последният и искам да си го държа за красота — казала сарацинката.

Намесил се и принцът:

— Дай нара на бедната женица, за да спаси мъжа си!

Старицата получила нара и се върнала вкъщи, но мъжът ѝ бил вече умрял.

— Тогава ще си го държа за красотата — решила старицата.

Всяка сутрин старицата ходела на църква. Докато тя била на църква, от нара излизала девойката. Тя запалвала огъня, подреждала къщата, сготвяла обета и слагала масата, и след това се прибирала в нара. Старицата се връщала от църква и не можела да разбере нищо.

Една сутрин тя се изповядала и разказала всичко на свещеника, а той я посъветвал:

— Утре се престорете, че отивате на църква, но вместо това се скрийте зад вратата, за да видите кой шета в къщата ви.

На сутринта старицата си дала вид, че отива на църква, но след това се скрила зад вратата. Девойката излязла от нара и започнала да подрежда къщата и да готви. Старицата бързо напуснала скривалището си и девойката не успяла да се върне отново в нара.

— Ти откъде дойде?

— Господ да те благослови, добра старице, само не ме убивай!

— Въобще нямам намерение да те убивам. Искам само да знам откъде дойде?

— Излязох от нара... — И девойката разказала цялата си история.

Старицата я облякла като селянка, нали и самата тя била селянка, и в неделя я завела на църква. Принцът също бил на църква. Той видял девойката и възкликнал:

— О, Господи! Та това е същата девойка, която оставих на дървото при ручея.

След литургията принцът спрял старицата на улицата и я попитал:

— Откъде е тази девойка?

— Не ме погубвайте! — замолила се старицата.

— Не се бой — успокоил я принцът, — искам само да знам откъде е.

— Тя е от нара, който вие ми дадохте.

— Как така, нима тя стои вътре в нара! — Възкликнал принцът и се обърнал към девойката:

— Как попадна в нара?

Девојката му разказала всичко. Принцът се върнал в двореца заедно с девојката и я накарал да повтори всичко пред грозната сарацинка.

— Чу ли всичко добре? — казал принцът на сарацинката, когато девојката завършила своя разказ. — Но аз не искам да те осъждам на смърт. Сама си избери наказанието.

Грозната сарацинка разбрала, че не може да избегне наказанието, и казала:

— Нека ме намажат с катран и да ме изгорят на площада.

Така и направили. А принцът се оженил за девојката бяла като мляко и румена като кръв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.